

Blažena Plesarová se narodila 21. 10. roku 1929 v Březně. Dohromady měla 10 sourozenců, narodila se jako páté dítě, přičemž si nejvíce rozuměla se svým bratrem Frantou, který byl o dva roky starší. Její matka pocházela ze Sobotky a její otec z Mladějova (obce nacházející se v Královéhradeckém kraji, okres Jičín). Paní Plesarová byla z dvojčat. Když se narodila, nevážila ani jeden kilogram a porodní bába jí nedávala moc šancí na přežití. Naději všichni dávali jejímu bratrovi. Matka nad ní ovšem nezlomila hůl a velmi dobře se o ni starala. Navzdory všem předpokladům paní Plesarová byla ta, co žila déle. Jednoho dne totiž došlo k požáru jejich rodinného domu, rodiče nechali oba sourozence venku a dvojče paní Plesarové dostalo zápal plic a bohužel se nedočkal dalšího rána.

Dětství strávila paní Plesarová na statku v Březně (obec u Mladé Boleslavi), kde žila s několika dalšími rodinami. Dětství měla prý velmi veselé, hrávala házenou, a nejvíce jí utkvěly v paměti rvačky s vesnickými kluky. Ráznost a odhodlání z dětských bojů paní Plesarové vydrželo dodnes.

Paní Plesarová navštěvovala obecnou vesnickou školu, kde jí bavilo takřka vše, ale nejvíce počty a přírodopis, které pro ni byly nejjednodušší. Po dokončení základní školy se rozhodla ve studiu nepokračovat, nemohla. V pokračování jí bránila početná rodina, které musela finančně vypomáhat, a mnoho práce na rodinném statku.

V období druhé světové války panoval na statku, v němž Plesarovi bydleli takřka klid. Po celou dobu byli v blízkosti němečtí vojáci, kteří odtamtud jezdili na cvičení nebo rovnou na frontu. V Březně chodívala paní Plesarová se sourozenci a ostatními dětmi z vesnice pro jídlo na náměstí. Byla tam kuchyně, ve které se vařilo pro německé vojáky, samozřejmě ale vždy něco zbylo. Němci se rozhodli jídlem neplýtvat, a tak jej rozdávali vesničanům. Rodiče prvně vnímali jak vojáky, tak potraviny od nich, negativně. Nechtěli si potraviny brát ani je konzumovat. Názor změnili až poté co byli jedni z posledních, kteří je odmítali. Nakonec prostě šli s davem.

V průběhu náletu na Mladou Boleslav v květnu 1945 paní Plesarová a její spolužáci utekli ze školy k pískovně. Tam vylezli na střechu dvou domů a dívali se na ničivé bombardování Mladé Boleslavi. Jedno z letadel letělo dost nízkou, a když proletělo nad dětmi, ze střechy je smetlo. Před koncem války, začali nabírat kluky do „rajchu“ (nucené práce v nacistickém Německu). Když se to dozvěděl bratr paní Plesarové, Franta, rozhodl se někam schovat na pár měsíců, než nebezpečí odvodu pomine. O svém plánu nikomu z rodiny neřekl, takže zatímco si rodina myslela, že ho chytili a odvezli do Německa, tak se skrýval a odpočíval v domě u svého strýce.

Krátce po válce v srpnu 1945 se její rodině naskytla možnost lepšího bydlení. Stěhovali se vlakem společně i s ostatními rodinami. Co rodina to jeden vagon. Sebou brali vše, co mohli, například i nábytek. Všechnen dobytek, krom hus, ale museli nechat v domovině. Hus se maminka paní Plesarové odmítala vzdát. Přestěhovali se do Pertoltic, kde jim Národní výbor přidělil hospodářství, které tam dodnes je. Společně s nimi se přestěhovali i rodinní přátelé, kteří posléze pomohli zajistit práci jak paní Plesarové, tak i jejímu bratrovi Frantovi. Konkrétně se jednalo o práci ve fabrice na výrobu přízí v Jutě. Paní Plesarová pracovala v Jutě neuvěřitelných 52 let (1947-1999). Po celou dobu pracovala jako přadlena a tato práce jí nikdy nepřestala bavit. Pověděla nám, že jí bavilo hlavně to, že se tam člověk nikdy nenudil. Následně byla přidělena k Ilze na zaučení a od té doby se z nich dvou stala nerozlučná dvojice a velké kamarádky.

Co se týče směn, tak je měli všichni zaměstnanci různě. Někdy normální (ranní směnu), ale někdy i noční, které neměla paní Plesarová moc v lásce. Dění v Jutě taktéž zpestřovaly krádeže platu a neshody s ostatními zaměstnanci ohledně jejich pracovní morálky, které se ale nakonec vždy dokázaly vyřešit. Zároveň se v Jutě stávaly i úrazy a nehody, ale ty závažnější se paní Plesarové vždy vyhnuly.

Paní Plesarová se dostala do Poustky, kde žije dodnes, trochu zajímavým způsobem. Byla zima a ona si chtěla koupit zimní kabát, ale rodiče neměli peníze. Otec jí nakonec řekl, ať si na něj vydělá sama. Když přinesla domů výplatu, rodiče jí chtěli donutit dát peníze jim a hrozili, že ji vyhodí z domu. Hospodářství totiž stálo hodně peněz a rodiče neměli z čeho brát. Paní Plesarová jim ale nic dávat nechtěla. S problémem se svěřila kamarádce Ilze v práci, ta jí navrhla, ať jde na chvíli bydlet k nim do již zmíněné Poustky. Nakonec se z pár nocí staly měsíce a paní Plesarová tam zůstala bydlet s Ilzou.

Z doby komunistického režimu, si paní Plesarová pamatuje hlavně práci. O politickou situaci se moc nezajímala. Celkově komunistický režim nehrál nějakou zásadní roli v jejím životě. Když byl 21. srpen roku 1968, byla u známých v Žitavě. Zpovzdálí sledovali, jak po silnicích jedou tanky. Zpočátku nevěděli, že jejich cílem bylo Československo, ale když se z návštěvy vrátili domů a vše se dozvěděli, tak tomu nemohli uvěřit.

Byla členkou SSM (Socialistický svaz mládeže) a schůzky bývaly v Pertolticích pod jabloní, která tam dodnes stojí, a pokaždé když paní Plesarová kolem ní projíždí, tak na to vzpomíná. Po revoluci v roce 1989 se pro ni nic nezměnilo. V osobním ani pracovním životě žádnou změnu nepocítila.

Zajímavé je, že paní Plesarová, nikdy neměla partnera, ale i dnes se setkává s potomky svých sourozenců. Celý život měla prostě svou práci, kamarády, a to jí stačilo k životnímu štěstí. Prý by v Jutě pracovala i dnes, kdyby mohla, protože tam byl skvělý kolektiv a práce jí bezpochyby bavila. Nyní ráda řeší sudoku, plete, dělá různé práce venku. Dokonce i ve svém věku ráda seká dřevo, ale nerada ho řeže pilkou.

Paní Plesarová celý svůj život zasvětila práci, která jí naplňovala, a dodnes žije šťastný plnohodnotný život v obklopení svých nejbližších.

A jak sama říká, pro životní štěstí: Je důležité dělat celý život to, co vás baví.